

суперечитиме положенням Конституції. Особливе значення має діяльність всіх без винятку суб'єктів політики, як самої держави, так і представників громадянського суспільства. Ефективно сформована правова основа є надійним засобом досягнення поставленої політичної мети.

Список використаних джерел

1. Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к/ 96ВР [із змінами і доповненнями від 30.09.2016 р.] [Електронний ресурс] / Верховна Рада України : офіційний веб-сайт. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-вр>
2. Wollenweber M. Fakten der Bundestag auf einen Blick / Marianne Wollenweber. – Berlin : Dt. Bundestag, Referat Öffentlichkeitsarbeit, 2009. – 47 s.
3. Про судоустрій і статус суддів : закон України від 02.06.2010 р. № 1402 -VIII [із змінами і доповненнями від 05.08.2018 р.] [Електронний ресурс] / Верховна Рада України : офіційний веб-сайт. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19>
4. Про Концепцію вдосконалення судівництва для утвердження справедливого суду в Україні відповідно до європейських стандартів : указ Президента України від 10.05.2006 р. № 361/2006 [Електронний ресурс] / Верховна Рада України : офіційний веб-сайт. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/361/2006/page>
5. Про громадські об'єднання : закон України від 22.03.2012 р. № 4572-VI [із змінами і доповненнями від 22.07.2018 р.] [Електронний ресурс] / Верховна Рада України : офіційний веб-сайт. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4572-17>.
6. Про політичні партії в Україні : закон України від 05.04.2001 р. № 2365-III [із змінами і доповненнями від 01.10.2018 р.] [Електронний ресурс] / Верховна Рада України : офіційний веб-сайт. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2365-14>
7. Про свободу совісті та релігійні організації : закон України від 23.04.1991 р. № 987-XII [із змінами і доповненнями від 08.09.2016 р.] [Електронний ресурс] / Верховна Рада України : офіційний веб-сайт. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/987-12>
8. Про місцеве самоврядування в Україні : закон України від 21.05.1997 р. № 280/97-ВР [із змінами і доповненнями від 11.10.2018 р.] [Електронний ресурс] / Верховна Рада України : офіційний веб-сайт. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/280/97-вр/page?text>
9. Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності : закон України від 15.09.1999 р. № 1045-XIV [із змінами і доповненнями від 01.01.2016 р.] [Електронний ресурс] / Верховна Рада України : офіційний веб-сайт. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1045-14/page>

Курсант 104 н.г. ННІ № 1 Національної академії внутрішніх справ;

Негода-Збанацька Ірина Андріївна¹

ОСНОВНІ НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ ДЕРЖАВИ ЗА РОБОТАМИ В.В. КОПЄЙЧИКОВА

Перш за все, не можна оминати увагою те, що будь-які фундаментальні юридичні дослідження феномена державності завжди порушуватимуть питання про механізм держави, адже, як зазначає О. Петришин, “практична реалізація завдань держави передбачає функціонування спеціально утвореного для цього механізму...механізм

¹ Науковий керівник: Завальний А.М.

держави є її атрибутом, відбиває інституціональний аспект державності» [1, ст. 122]. Таким чином, розвиток сучасної науки держави та права, а також осмислення специфіки трансформацій державності у сучасному глобалізованому світі з необхідністю передбачає подальші доктринальні розробки поняття механізму держави.

По-друге, слід звернути увагу на те, що сучасне переосмислення ролі та місця держави в суспільному житті змушує піддавати ревізії й усталені погляди щодо функціонування державного механізму. Механізм держави — це сукупність державних органів, установ, підприємств та інших державних інститутів, за посередництвом яких практично здійснюються завдання і функції держави.

Поняття «механізм держави» вперше включив до арсеналу теорії держави і права у середині 60-х років XX ст. видатний український теоретик права В. Копейчиков. До складу державного механізму входять різні за своєю конкретною характеристикою види державних організацій: органи, установи, підприємства та специфічні державні інститути. Загальними рисами для всіх різновидів державних організацій, які входять до складу механізму держави, є те, що:

- 1) вони за своєю природою є державними інститутами на відміну від громадських або приватних організацій;
- 2) за їх посередництвом практично виконуються завдання і функції держави;
- 3) вони утворюються за рішенням уповноважених органів державної влади;
- 4) вони утримуються за рахунок бюджетних коштів; [2, ст. 8 - 15].
- 5) їх працівники мають правовий статус державного службовця у широкому розумінні, передусім особливі гарантії зайнятості та соціального захисту.

Державними підприємствами, передусім заснованими на загальнодержавній власності казенними підприємствами, в Україні вважаються такі, що проводять виробничу або іншу діяльність, яка з огляду на її специфіку, може здійснюватися тільки державним підприємством, або такі, головним споживачем продукції яких (більш як 50 відсотків) є держава, або ж такі, які є суб'єктами природних монополій. Державні підприємства володіють часткою державної власності на праві повного господарського відання, мають самостійний баланс і статус юридичної особи, є суб'єктами підприємницької діяльності, несуть самостійну майнову відповідальність, на них поширюється загальнодозвільний режим правового регулювання.

Що стосується **державних установ**, то для них специфічною є невиробнича діяльність в освітянській, культурно-виховній, науковій галузях, у сферах охорони здоров'я і соціального захисту громадян. Це державні школи, вищі навчальні заклади, науково-дослідні інститути, театри, музеї, лікарні та ін. Крім того, державні установи можуть бути призначені для виконання спеціальної діяльності, наприклад, для утримання засуджених тощо. За характером і напрямком своєї діяльності державні установи є неприбутковими організаціями і перебувають на утриманні за рахунок коштів державного бюджету.

Державні підприємства та установи не можна ототожнювати з **державними органами**, оскільки вони не є носіями державної влади. Вони відрізняються від державних органів притаманною тільки їм організаційною структурою, характером повноважень. До того ж адміністрація підприємств і установ здійснює управлінські функції виключно у сфері своєї діяльності, в рамках даного підприємства чи установи і виступає від його імені, а не від імені держави (як державні органи).

Державні підприємства та установи як різновид державних організацій не можна протиставляти органам держави - адже державний апарат у процесі здійснення державного керівництва, забезпечує практичну реалізацію функцій держави саме завдяки діяльності підприємств і установ, якими він керує.

Основні напрями удосконалення механізму в Україні (за В. Копейчиковим) є насамперед:

- продовження роздержавлення частини державних підприємств і установ, що

сприятиме формуванню повноцінного громадянського суспільства;

- формування законодавства, яке б регулювало взаємовідносини між підприємствами та установами на основі принципу «дозволено все, що прямо не заборонено законом», а між підприємствами, установами, з одного боку, та державними органами, з іншого боку, на основі принципу «заборонено все, що прямо не дозволено законом» щодо останніх;

- активне запровадження принципів самофінансування, самоокупності стосовно державних підприємств і установ;

- децентралізація і скорочення державного апарату, його реорганізація, передусім з метою усунення дублювання у повноваженнях його елементів;

- неухильне дотримання в організації і функціонуванні державного апарату конституційного принципу поділу влади на законодавчу, виконавчу та судову;

- переорієнтація роботи державного апарату на проблеми забезпечення повної і безперешкодної реалізації прав і свобод громадян, охорони порядку та навколишнього середовища, з одночасною відмовою від абсолютного домінування державного апарату при реалізації економічної функції держави, підвищення ролі функції сприяння розвитку науки та культури тощо;

- удосконалення роботи з кадрами державного апарату, підвищення професіоналізму державних службовців;

- запровадження незалежної правової експертизи при розробці нормативно-правових актів і рішень;

- розробка і втілення демократичних процедур вирішення конфліктів між елементами державного механізму;

- підвищення ролі судових органів, забезпечення їх незалежності. [3].

Список використаних джерел

1. Загальна теорія держави і права : підруч. для студ. юрид. вищ. навч. закл. / [М. В. Цвік, О. В. Петришин, Л. В. Авраменко та ін.] ; за ред. докт. юрид. наук., проф. акад. АПрН України М. В. Цвіка, докт. юрид. наук., проф. акад. АПрН України О. В. Петришина. – Х. : Право, 2011. – С.366.

2. Бистрик Г. Механізм держави в системі сучасних теоретико-правових досліджень / Г. Бистрик / Юридична Україна. – 2013. – № 10. – С. 15.

3. Копейчиков В.В. «Механизм советского государства». М. Юридическая литература 1968г. 215 с.

**Студент за ОР «Бакалавр» юридичний
факультет Київський національний
університет імені Тараса Шевченка.**

Новікова Євгенія¹

АКТУАЛЬНЕ ПИТАННЯ ЩОДО ЗМІСТУ ПРИНЦИПУ ПРОПОРЦІЙНОСТІ ТА ПРОБЛЕМА РЕАЛІЗАЦІЇ

Панування у сучасному світі ідей антропоцентризму, тобто визнання людини, її життя, здоров'я, прав і свобод найвищою соціальною цінністю, обумовлює порушення питання про визначення меж державно-правового регулювання та встановлення обмежень щодо діяльності суб'єктів права. Оскільки активне втручання державних органів у життя приватних суб'єктів, що тягне за собою обмеження їх прав та свобод, може призвести до встановлення антидемократичних режимів, то сучасна правова доктрина і практика визнає принцип пропорційності одним із найважливіших. Однак, на нашу думку, цей принцип попри всю свою вагомість для сучасного суспільства, має певні проблеми саме під час застосування, що зумовлено абстрактністю його

¹ Науковий керівник: Теремцова Н.В.